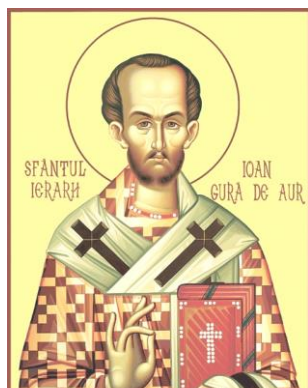

ÎNVIEREA DOMNULUI

Foaie duminicală a parohiei “Învierea Domnului”, cartierul Dacia, Iași

DEZNĂDEJDEA ȘI NEPĂSAREA

Sf. Ioan Gură de Aur,
icoană

În viața creștinului, deznădejdea și nepăsarea sunt distrugătoare. Pe cel care a căzut în păcat, deznădejdea nu-l lasă să se ridice, iar pe cel care este în picioare, nepăsarea îl face să cadă. Deznădejdea îl lipsește pe om de bunătățile pe care le-a dobândit, iar nepăsarea nu-l lasă să scape de relele care îl apasă. Nepăsarea îl coboară din ceruri, pe când deznădejdea îl coboară de tot în prăpastia răutății. Iată cât de mare este puterea celor două patimi.

Diavolul a fost la început un înger bun; dar pentru că s-a purtat cu nepăsare, a fost stăpânit de deznădejde și a căzut într-o asemenea răutate, încât nu se mai poate ridica din ea. Faptul că el era bun la început ni-l arată Domnul: „Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer” (Luca 10, 18). Asemănarea diavolului cu un fulger vădește lumina pe care o avea el mai înainte și cât de mare și puternică a fost căderea lui.

Pavel era hulitor și prigonitor al lui Hristos. Dar pentru că nu s-a lăsat cuprins de deznădejde, s-a ridicat din păcatul său și a ajuns să fie egal cu îngerii. Iuda era apostol; dar pentru că a arătat nepăsare, s-a făcut trădător. Tâlharul de pe cruce, cu toate că a făcut atâtea răutăți, nu a deznădăjduit și, astfel, a intrat primul în rai. Fariseul, pentru că s-a mândrit, a căzut din înălțimile virtuții, pe când vameșul, pentru că nu a deznădăjduit, s-a ridicat deasupra virtuții fariseului.

Vrei să-ți arăt cum o cetate întregă s-a mântuit? Orașul ninivitenilor a aflat mântuirea pentru că nu a deznădăjduit. Cu toate că hotărârea lui Dumnezeu era: „Patruzeci de zile mai sunt, și Ninive va fi distrusă!” (Iona 3, 4), oamenii nu și-au pierdut nădejdea și îndrăzneala. Și aceasta, cu toate că Dumnezeu nu le-a spus că se vor mântui dacă se pocăiesc. Să luăm și noi exemplul de la acești oameni, și chiar și atunci când auzim de la Dumnezeu cuvinte de osândă, să nu ne pierdem nădejdea, ci să ne pocăim. Știind toate acestea, să nu deznădăjduim. Nici o armă nu este mai eficientă în mâna diavolului ca deznădejdea. Tocmai de aceea el nu este atât de mulțumit când păcătuim, ca atunci când deznădăjduim. Apostolul Pavel știa bine lucrul acesta. Astfel, când un creștin din Corint a căzut în desfrânare, le-a scris corintenilor: „Îndeobște se aude că la voi e desfrânare, și o astfel de desfrânare cum nici între neamuri nu se pomenește” (1 Cor. 5, 1).